

Misiunea: Excursie cu școala 505.ZZZ.1

01/ Cea mai plictisitoare școală din lume **17**

02/ Salată la... piscină **30**

03/ În vizită la locul de liniștire **42**

04/ Avertismentul Friedei **57**

05/ Insuficient pentru toată clasa **72**

06/ O scrisoare strict confidențială **83**

07/ Răpirea **92**

08/ În așteptarea autobuzului **100**

09/ Cea mai ciudată excursie specială **109**

10/ Miorlăituri 121

11/ Casa lui Weiland 133

12/ Apel de urgență la AAP 150

13/ Dumnezeule! 159

14/ Alertă cu bombă cu miros urât 172

15/ Să trecem chiar prin centru! 191

16/ Atacul jucăriilor de pluș 205

17/ Lupta în noroi 217

!!

DOSARUL NR. 505.ZZZ

NUME: Maximilian „Max“ Zack

PROFESOR: doamna Penne

SEMNALMENTE EXTERNE: ochi căprui,
145 cm, nas ușor acvilin (rupt deja
în două locuri), ghiozdan ponosit

AVERTISMENTE PRIMITE: 1 256

APTITUDINI SPECIALE: inventiv, curajos

ANIMAL PREFERAT: Makkaroni (labrador)

FRAȚI: doi frați mai mari, un frate mai mic

COMPETENȚE: glume, bombe urât mirositoare

NOTE: mai bine să nu vorbim despre asta

MÂNCARE PREFERATĂ: macaroane cu brânză

ÎN PLUS: urăște școala, dușman de moarte: directorul
Schnitttlich

505.ZZZ

ȘCOALA SCHNITTTLICH

NUME: Frieda Geratwol

PROFESOR: doamna Penne

SEMNALMENTE EXTERNE: ochi albaștri,
păr lung, șaten, 166 cm, îi place să
poarte tricouri cu mesaje ciudate

AVERTISMENTE PRIMITE: 0

APTITUDINI SPECIALE: de încredere, încăpățânată,
megainteligentă

ANIMAL PREFERAT: Bulină (pisică)

FRAȚI: nu are

COMPETENȚE: știe de toate, face de toate (bine, știe
de toate, mai puțin să arunce)

NOTE: 10

MÂNCARE PREFERATĂ: cornulețe cu nucă

ÎN PLUS: iubește școala, vrea să devină profesoară

NUME: Anna-Maria Penne

OCUPAȚIA: profesoară

SEMNALMENTE EXTERNE: poartă mereu
aceleași haine (sau toate hainele ei
sunt la fel)

APTITUDINI SPECIALE:

adoarme elevii,
îi plictisește de moarte

ȚARĂ PREFERATĂ: Italia

MÂNCARE PREFERATĂ: paste cu sos pesto, poate ciocolata?

NUME: Horst Schnittlich

OCUPAȚIA: director de școală

SEMNALMENTE EXTERNE: o persoană
mediocră

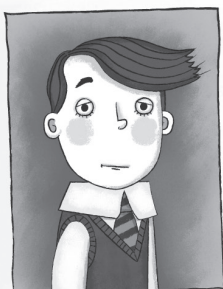
APTITUDINI SPECIALE: să inventeze reguli pentru
funcționarea școlii pe care o conduce

DUȘMANI DE MOARTE: copiii

MÂNCARE PREFERATĂ: toate tipurile de cârnați

**TOP
SECRET!**

DOSARUL NR. 505.ZZZ

NUME: Karl von Streichzapf

PROFESOR: doamna Penne

SEMNALMENTE EXTERNE: păr dat cu gel,
haine elegante

AVERTISMENTE PRIMITE: 0

APTITUDINI SPECIALE: să fie amabil,
determinat, să moțăie

MÂNCARE PREFERATĂ: cordon bleu

NUME: Elinore Pfuscher

PROFESOR: doamna Penne

SEMNALMENTE EXTERNE:

păr subțire

AVERTISMENTE PRIMITE: 0

APTITUDINI SPECIALE: să nu facă nimic,
să se relaxeze, să viseze cu ochii
deschiși

MÂNCARE PREFERATĂ: paste

NUME: Pascal Schwazer

PROFESOR: doamna Penne

SEMNALMENTE EXTERNE: păr roșcat

AVERTISMENTE PRIMITE: 1

APTITUDINI SPECIALE: să nu facă nimic, să
se relaxeze, să viseze cu ochii deschiși

MÂNCARE PREFERATĂ: cârnați cu piure de
cartofi

NUME: Suse Zickler

PROFESOR: doamna Penne

SEMNALMENTE EXTERNE: rochițe,
imprimeuri florale, codițe blonde

AVERTISMENTE PRIMITE: 0

APTITUDINI SPECIALE: să se plângă,
să creeze probleme, să comenteze, să moțăie
în plină zi

MÂNCARE PREFERATĂ: tartă cu căpșuni

TOP
SECRET!

NUME: Anton Fuchs

PROFESOR: doamna Penne

SEMNALMENTE EXTERNE: ochelari cu
lentile groase

AVERTISMENTE PRIMITE: 2

APTITUDINI SPECIALE: curajos, cinstit,
mediator al oricărei dispute, sforăitor

MÂNCARE PREFERATĂ: pâine cu miere

NUME: Felix Frohm

PROFESOR: doamna Penne

SEMNALMENTE EXTERNE: aparat dentar
verde-neon

AVERTISMENTE PRIMITE: 0

APTITUDINI SPECIALE: râde molipsitor,
găsește totul acceptabil, e leneș

MÂNCARE PREFERATĂ: supă cu tăieței

DOSARUL NR. 505.ZZZ

NUME: Egon Traufe

OCUPAȚIA: îngrijitor

SEMNALMENTE EXTERNE: voce răgușită,
cocoșat, păr lucios

ANIMAL PREFERAT: Alfons (buldog
englez)

APTITUDINI SPECIALE:

să urmărească elevii, să aplice
pedepse elevilor

MÂNCARE PREFERATĂ: salată de
castraveți

505.ZZZ
ȘCOALA SCHNITTTLICH

NUME: Flora Heuchle

OCUPAȚIA: secretară

SEMNALMENTE EXTERNE: picioare
strâmbe în formă de X,
tocuri înalte, buze roșii

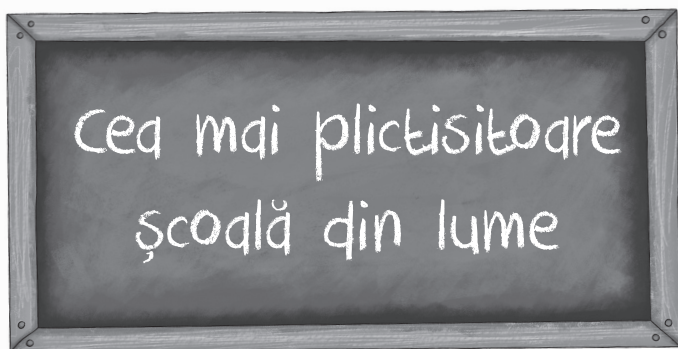
ANIMAL PREFERAT: papagal

APTITUDINI SPECIALE:

excesiv de prietenoasă

MÂNCARE PREFERATĂ: cubulețe de
brânză

Max își ridică de pe masă capul și clipi. Lumina soarelui care se reflecta în tablă îl orbi. Prima zi de vară adevărată.

Băiatul miji ochii privind afară, dar ferestrele erau mici și cu gratii groase încât abia putea să vadă ceva. Își întoarse privirea în camera mult prea mică și neaerisită.

Scena ce se desfășura înaintea ochilor lui era de-a dreptul macabră. Bănci gri, podele de aceeași culoare, tablă gri, pereți gri de pe care căzuse tencuiala gri – chipuri gri. Groaznic.

În spatele lui, stivuite din podea până la tavan, mirosind urât, stăteau împietrite manuale vechi. În față, vocea monotonă, cântată, a profesoarei, îl ucidea:

—...propoziție adverbială... propoziție atributivă... propoziție subiectivă... propoziție adverbială... propoziție atributivă..., zumzăia vocea acesteia.

Doamna Penne stătea cu spatele la elevi și, în timp ce vorbea, brațul ei drept se mișca în fața tablei, ridicându-se și coborând leneș. Nimeni nu-i putea descifra mâzgăliturile!

Disperat, Max privi spre ușă. Lângă ea erau atârinate desenele în creion pe care le făcuse profesoara săptămâna trecută la Arte: boluri de fructe fără fructe.

Panica crescuse în el. Peste tot era plictiseală – în cea mai plictisitoare școală din lume. O simțea de jur împrejurul lui. Simțea că se va sufoca sau mai rău – că va adormi!

În fața lui Max se auzi un oftat. Ei bine, Felix era încă în viață. Nu era chiar treaz, dar nici nu era atât de zombi precum ceilalți. Soarele străluci pe vârful nasului lui Max și el... fu nevoit... să... Hapciu!

Pentru o clipă, oboseala lui Max dispăru și el putu gândi limpede.

Nu mai era nimic amuzant. Băiatul scană repede toată clasa care continuă să rămână paralizată, lipsită de orice resursă de viață. Trebuia să iasă de aici. Imediat! Își șterse fruntea fierbinte și transpirată – îi veni o idee.

Era cald în sala de clasă –, și totuși nu suficient de cald. Nu încă. Max trase adânc aer în piept. Doamna Penne vorbea încontinuu, cu ochii fixați pe tablă.

Acum ori niciodată! Dintr-un salt se aruncă în lateral, făcu o tumbă pe podeaua veche și urât mirositoare până la culoarul din mijloc, în spatele ghiozdanului roz, supra-dimensionat, al lui Suse Zickler. Fata ridică ușor capul, se uită indiferentă la Max, apoi întoarse capul în partea cealaltă pentru a privi spre un perete.

Așa au fost mereu colegii lui. Max era singur.

Privi cu atenție de-a lungul culoarului dintre rândurile de bănci. Cântecul adormitor al doamnei Penne se îndreptă iar spre el, făcându-l să-și simtă pleoapele tot mai grele.

—...propoziție adverbială... propoziție atributivă...
propoziție subiectivă... propoziție adverbială... propoziție
atributivă...

Max se scutură din tot corpul și se târî mai departe.

Ajunse repede la primul rând de bănci și se ridică în
spatele lui Anton. Colegul lui de clasă stătea cu capul pe
bancă, saliva scurgându-i-se în colțul gurii. Ochelarii cu
lentile groase îi alunecaseră de pe nasul transpirat și
atârnav pe marginea mesei. Încet, fără să-l trezească pe
Anton, Max întinse mâna și apucă ochelarii. Colegul lui
se mișcă puțin, mormăi ceva și adormi din nou.

Max își puse ochelarii pe nas și privi prin lentile. Nu
se poate! Ameți instantaneu. Cum e posibil să fie atât
de orb?

Se întoarse apoi spre pervazul ferestrei, cu ochelarii lui
Anton în mână. Acolo se afla termometrul.

Aripa stângă a tablei era desfăcută exact atât cât să
obtureze vederea spre fereastră. Țsta era motivul pentru
care doamna Penne nu putea să vadă ce lucruri ciudate se

întâmplau acolo. Fără nicio ezitare, Max ridică mâna ținând ochelarii în soare. Apoi împinse și trase de geam încercând să prindă o rază de lumină. Gata! Raza soarelui căzu ca printr-o lupă prin lentila ochelarilor direct pe termometru. Acum nu trebuie decât să stea nemișcat cât mai mult posibil.

Aruncă o privire în clasă. Îi putea vedea pe toți.

Soarele continua să ardă prin lentilă. Nu mai trecu mult și carcasa din plastic a termometrului începu să miroasă. Grăbit, Max trase repede ochelarii la umbră și verifică gradația termometrului: 62 de grade. Se luminează la față. Bingo! Ar trebui să fie suficient.

Era pe punctul de a se întoarce la locul lui, când capul lui Anton alunecă de pe masă. Somnoros, acesta se ridică în picioare. În momentul imediat următor, spuse:

–O, nu, unde-mi sunt ochelarii?

Max îngheță. Scârțâitul cretei pe tablă încetă.

– Elinore, mi-ai văzut ochelarii? o întreabă Anton pe colega lui de bancă, în timp ce fata se juca absentă cu un creion pe masă. Părul brun, extrem de subțire, îi atârna ca o perdea peste fața palidă.

– Sunt la Max, mormăi fata fără să-și ridice privirea. Apoi mai multe lucruri s-au întâmplat simultan. Copiii au început să se miște lent, ca țestoasele după hibernare, trezindu-se din rigiditatea lor. Doamna Penne s-a întors spre clasă pentru prima dată în acea zi, iar Max s-a aruncat pe scaunul din primul rând de bănci de parcă s-ar fi scufundat. Caietele și cărțile au căzut pe podea, iar masa lui Anton și a Elinorei s-a răsturnat cu picioarele în sus. Max s-a răsturnat și el. S-a rostogolit gemând de-a lungul podelei, ascunzând cu grijă ochelarii sub un caiet.

– Maximilian Zack, ridică-te imediat! spuse doamna Penne cu o voce liniară.

Max concluzionează imediat că n-a făcut suficient pentru a impresiona și începu să mormăie imitând o apă care fierbe. Nu era chiar ușor de făcut asta, pentru că, în același timp, încerca să-ți țină și respirația, astfel încât se înroși la față numaidecât.

– Probabil că și-a înghițit limba! spuse încântat Pascal, trecându-și o mână prin părul roșcat căzut pe frunte.

– Eu cred că se sufocă, se auzi și Elinore Pfusch, în timp ce își lua caietul de pe podea.

– Max? Doamna Penne începea să se agite. Pentru Max, acesta era cuvântul-cheie. Dintr-odată, se întinse cât era de lung în fața catedrei. Ținea ochii închiși, dar recunoscuse respirația doamnei Penne de îndată ce aceasta se apropie de el. Când fu chiar deasupra lui, băiatul deschise ochii și spuse:

– Apă... vă rog... apă! Simt că iau foc!

După o jumătate de eternitate (și mai bine!), doamna Penne începu să vorbească:

– Ei, hai, că nu e chiar atât de cald...

Max continua să se zvârcolească pe podea.

– Am simțit o fierbințeală... și am vrut să merg la chiuvetă să beau apă. Însă am văzut brusc negru în fața ochilor! se plânse acesta, încercând să nu privească spre nările mari ale doamnei Penne.

Cu o mișcare lentă, profesoara își ridică una dintre sprâncenele stufoase. Tehnic vorbind, era una singură, mare, groasă, formată din cele două sprâncene care se uneau în mijlocul frunții.

Femeia se duse la fereastră. Copiii întorseseră cu toții capul spre termometru.

–Și eu cred că e prea cald acum, spuse Suse, făcându-și vânt cu caietul ei cu coperte roz.

